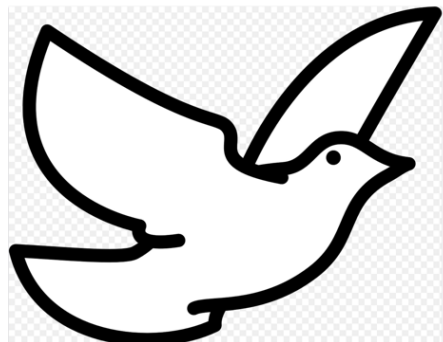

Veertiende pastorale brief aan onze gemeenteleden

De profundis

Leer mij
buigen als het riet
als het waaien begint-
en zeg dat jij
mij wel ziet
in de wind.

Leer mij
zingen op het uur
dat het branden begint-
en zeg dat jij
in dit vuur
mij wel vindt.

Droog mijn
tranen in de nacht
als het stromen begint-
en laat mij dromen
dat jij
mij bemint.

Hein Stufkens

Lieve mensen,

De titel van dit gedicht is de Latijnse vertaling van *Uit de diepten*. Ze vormen de eerste woorden van Psalm 130: *Uit de diepten roep ik tot U Heer*. Hein Stufkens, die dit gebed schreef, laat zich sterk inspireren door Franciscus van Assisi. Deze stond aan de wieg van een nieuwe kloosterorde die naar hem is vernoemd. De Franciscanen willen vóór alles meebewegen met wat het leven, dat ze uit Gods hand ontvangen, hun te bieden heeft. Geen verzet, geen graaien naar wat niet voor jou bestemd is. Maar een diepgaande en tegelijk zeer eenvoudige aanvaarding van de werkelijkheid zoals zij zich aan ons voordoet. Dit gedicht is een gebed om die

innerlijke houding te kunnen verwezenlijken. Het is geen vraag om voor alle rampspoed en ellende gevrijwaard te blijven. Ook Psalm 130, waarop dit gedicht is geënt, vraagt niet om een leven als een rozentuin. En ook niet om een oplossing van alle problemen waarmee je in dit leven te maken kan krijgen. Belangrijker is het en wijzer ook te vragen

om een besef van Gods er-bij-zijn in de duisternis. Dan kun je mogelijk langzamerhand ontspannen en oefenen om jouw misschien gebalde vuisten te openen naar de hemel toe. Dat vraagt om een levenslang proces voor de meesten van ons. Maar dat is niet erg. Het leven is nu eenmaal een oefenschool om mens te worden. Mens ben je niet zomaar. Je wordt er naar toe geboren. Bidden is daarbij geen luxe, geen extraatje voor gelovige mensen. Misschien is het wel noodzakelijk in ons geestelijke geboorteprocess op weg naar wie we ten diepste zijn.

Hartelijke groet, ds. Susan Karreman